

Kinderen
laten van
zich horen

Niet
zomaar
een school

De rol
van de
overheid

belangstellende kinderen bij de mensen van SEDT te voegen die meepraatten, luisterden en vragen stelden. Zij zagen al snel het belang van onderwijs in. Veel kinderen vertelden over de problemen die ze op school gehad hadden en sommigen kregen hun ouders zover aan de gesprekken deel te nemen.

“Onbewust ontdekten we dat we steeds meer van de kinderen afhankelijk werden bij het mobiliseren van de ouders en de kinderen vertelden ons hoe het er op school en thuis aan toeging,” zegt projectleider Sheikh Musa. “We konden zonder de kinderen helemaal niet meer werken.”

Kinderen laten van zich horen

In 2002 besloot SEDT de kinderen in het programma EDU-Key (gesteund

Kinderen bouwen zelf aan onderwijs

Sinds 2002 slaagt de Socio Economic Development Trust (SEDT) erin in 220 dorpen in Maharashtra zo'n 11.000 'dropouts' naar school te krijgen, door middel van unieke organisaties van kinderen zelf, zogenaamde Bal Panchayats.

Dit is een vertaling van het verslag dat Aparna Pallavi deed in IndiaTogether.

12 januari 2008 – We weten allemaal dat volwassenen verantwoordelijk zijn voor de rechten van kinderen. Maar hoe kun je ervoor zorgen dat volwassenen die verantwoordelijkheid nemen als zij al hun energie al nodig hebben om elke dag te kunnen overleven? SEDT heeft op deze vraag een antwoord gevonden: schakel de kinderen zelf in. Sinds 2002 slaagt SEDT erin in 220 dorpen in het arme district Parbhani in Maharashtra zo'n 11.000 'dropouts' naar school te krijgen, door middel van unieke organisaties van de dorpskinderen zelf, de Bal Panchayats.

In 1980 heeft de SEDT in het dorp Kerwadi in het district Parbhani een tehuis voor weeskinderen gesticht, Swapnabhoomi (Dreamland). “Het werken met de weeskinderen in ons tehuis maakte ons bewust

van de situatie van andere kinderen, die dan wel geen wees zijn, maar in even slechte omstandigheden leven”, zegt Devrao Kale van SEDT.

Maar toen mensen van SEDT in tien dorpen aan het werk gingen, ontdekten ze een sterke apathie bij ouders. De oorzaak was niet alleen de druk van de armoede, die erg genoeg is, maar ook de vaste overtuiging dat onderwijs een zaak van de overheid was. “Als een kind op school niet mee kan komen,” zegt Kale, “dan denken de ouders dat hun kind 'de hersens niet heeft', geven hem een draai om de oren en laten hem werken.”

Toen men er niet in slaagde de ouders op andere gedachten te brengen, begon zich een nieuw, interessant verschijnsel voor te doen. Er begonnen zich groepjes

door Yojana Projecthulp) op dorpsniveau te organiseren. In 90 dorpen werd een leerlingengroep opgericht. Deze 'Bal Panchayats', bestaan uit 12 tot 30 kinderen en hadden aanvankelijk als taak het opsporen van 'schoolverlaters' en de ouders van hen aan te sporen hun kinderen weer naar school te laten gaan.

In de meeste gevallen is het voldoende om met de ouders te praten. De 14-jarige Yogitha Dhongade: “In mijn dorp waren tien kinderen van school gegaan. Ze waren stuk voor stuk intelligent en werkten hard, maar moesten wegens armoede van school. We zijn met onze groep met de ouders gaan praten en nu zijn er acht terug op school. De andere twee moeten blijven werken omdat hun ouders ziek zijn. We proberen hen 's avonds zoveel mogelijk bij te werken.”

Kinderen willen graag naar school omdat school een wereld voor hen opent. “We zeggen de ouders dat hun kind zonder

DE wereld verbeteren kunnen we niet, HUN wereld wel!

Colofon

Voorzitter: Wiebe Douma
Penningmeester: Marja v.d. Gulik
Secretaris: Cees Tompot
Bestuursleden:
Ellen Kenter, Sylvia Molenaar

Oudelandsdijkje 14
1711 SB Hensbroek
tel. 0226-452074
e-mail info@yojana.nl

www.yojana.nl giro 63 18 753

Giften

Yojana garandeert dat
iedere gift zonder inhouding
van kosten ten goede komt
aan de projecten.

onderwijs altijd een dagloner zal blijven en dat onderwijs juist betere kansen op werk biedt,” zegt Ayodhya. Terwijl ouders de neiging hebben niet naar de onderwijzers te luisteren, omdat die tenslotte niet uit het eigen dorp komen, is de invloed van de vriendjes van hun kind juist heel groot.

Leden van een Balpanchat overhandigen hun eisen aan een gebiedsmagistraat

Niet zomaar een school

De kinderen terughalen naar school is de helft van het werk. De andere helft is zorgen dat het de moeite waard is naar school te gaan. Ook hier is de hulp van de kinderen onmisbaar. Zij weten het best hoe het op school toegaat. Uit gesprekken met ouders en kinderen bleek dat de belangrijkste reden om van school te gaan is dat school gewoon de moeite niet waard is.

“De ouders van nu zien meer dan ooit het belang van onderwijs in,” zegt Musa, “zelfs de armste ouders sturen hun kinderen naar school als de school gratis is. Dit kost het gezin inkomsten. Dus als deze ouders zien dat hun kinderen niets leren, hebben ze alle reden om ze weer van school te halen.”

De kinderen zelf gaan niet graag naar school als het daar een rommeltje is. “Ik vond school niet leuk voor ik lid werd van Bal Panchayat,” zegt de 11-jarige Mukta Govind Ingle, “er waren maar drie lokalen voor acht klassen, de onderwijzer was er nooit en het gebouw was lelijk en vies.”

SEDT motiveerde de kinderen om zich als vrijwilligers in te zetten voor de school. Zij begonnen met het schoonmaken van het schoolterrein, het planten van jonge bomen en het aanleggen van tuintjes waar nu groenten voor het middageten geteeld worden. Met beperkte middelen maakten de kinderen eenvoudig lesmateriaal en veranderden ze de lokalen in kleurige, inspirerende ruimtes.

Op dit moment beschikken alle 220 scholen die met SEDT samenwerken over een nette campus, mooi ingerichte lokalen, 20 of meer jonge bomen en een rijke groentetuin. “We maken iedere dag het hele schoolterrein schoon en geven de bomen water,” zegt Deepak, “zelfs in de vakantie. Ook al moeten we er een kilometer voor lopen.”

Een lid van Balpanchat wordt geëerd door de minister van Vrouw- en Jeugdzaken

Zaken als leerkrachten die niet komen opdagen of corrupt zijn, slecht onderwijs, reparaties aan gebouwen of nieuwbouw kunnen niet direct door leerlingen behandeld worden. Wat ze wel kunnen doen is praten over wat niet goed gaat en hun ouders erbij betrekken. Mukta uit het dorp Sategaon vertelt: “Vroeger gingen we spelen als de leerkracht er niet was, wat heel vaak voorkwam. Als onze ouders vroegen wat dan het nut van school was, wisten we geen antwoord.” Maar de ouders spraken de leerkracht aan en dat hielp. Ook zorgde Bal Panchayat voor uitbreiding van het schoolgebouw. In de meeste dorpen zijn dezelfde resultaten

te zien, dankzij de betrokkenheid van de kinderen en hun ouders bij de school.

Volgens Kale van SEDT zijn de successen vooral aan de kinderen in de dorpen te danken. Met hun oprechte betrokkenheid dwongen zij hun ouders goed onderwijs serieus te nemen, wat zij uit zichzelf niet gedaan zouden hebben.

De rol van de overheid

Ook de regering van Maharashtra kon dit machtige veranderingsproces in al die dorpen niet langer negeren. Op een congres in Mumbai in oktober 2007 vertelden kinderen van de Bal Panchayatprojecten hun verhalen aan de minister van onderwijs, Vasant Rao Purke. Hij beloofde de oprichting van Bal Panchayats in alle dorpen in Maharashtra te steunen en een staatscommissie voor kinderrechten in het leven te roepen. In december heeft de volksvertegenwoordiging van Maharashtra hierover een resolutie aangenomen. (Intussen is die commissie opgericht. Suryakant Kulkarni van SEDT maakt daar deel van uit.)

Een Balpanchat ontvangt een prijs voor de beste inspanningen voor een school

Op de vraag of je verantwoordelijkheden van volwassenen aan kinderen kunt delegeren, zegt Musa: “Het is zeker niet te rechtvaardigen, maar dat het kinderen lukt hun ouders uit hun apathie en desinteresse te halen, is van groot belang. En als de ouders vervolgens hun verantwoordelijkheid blijven nemen, kunnen de kinderen weer naar school gaan én spelen.”

DE wereld verbeteren kunnen we niet, HUN wereld wel!